

Girona s'escriu en vers

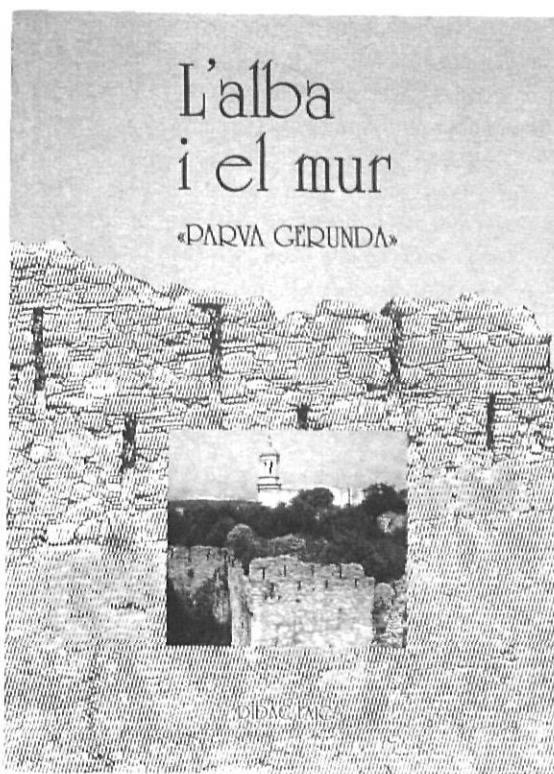
En el número 129 de la *Revista* (juliol-agost de 1988) ja vaig parlar de la Girona de Dídac Faig. Aleshores aquest capellà nascut a Anglès i incardinat al bisbat de Barcelona havia guanyat el premi *Foc Nou* amb un recull de poemes presentat sota el lema *Parva Gerunda*. Ara aquell recull, completat amb altres aportacions líriques, ha estat publicat amb el títol *L'alba i el mur*.

En l'aparició d'aquesta obra singular hi conflueixen dos fets significatius: d'una banda, que un capellà gironí publiqui un llibre poètic; de l'altra, que el seu contingut sigui dedicat quasi íntegrament a glossar la ciutat de Girona.

El fet que un capellà gironí escrigui poemes connecta amb una tradició de molts anys i que feliçment, pel que es veu, no s'ha estroncat. El fet que, a hores d'ara, es publiqui tot un llibre poètic sobre Girona revela que és igualment inestroncable la capacitat de seducció literària de la ciutat. Ja deia, fa tres anys, que, tot i els canvis evidents en la sensibilitat dels poetes i en el mateix concepte i sentit de la poesia, Girona no deixava d'inspirar els escriptors en vers de les últimes generacions. Si a l'antologia *La Girona dels poetes* hi vaig poder incloure noms tan contemporanis com els de Narcís Comadira, Salvador Oliva o Albert Rossich, posteriorment a la publicació del llibre han sortit a la llum poemes inequívocament gironins d'autors com Manuel Castaño («La Devesa d'abans» a *Temps de penúria*), Pere Solà («Instantànies» al suplement literari de *L'Autonomista*) i Antoni Puigverd («G» a *Vista cansada*), per no parlar de les noves aportacions de Comadira en el volum *En quarantena*. La llista es completa amb Dídac Faig, que dedica l'atenció a tants llocs poèticament inèdits de l'escenari urbà: Sobreportes, el Correu Vell, la porta Rufina, el Call, els Banys Àrabs, la torre de Carlemany...

Els poemes de Dídac Faig (amb unes oportunes introduccions històriques de Josep M. Marquès, breus, concises i expressives) tracten d'una Girona de pedra —la *parva Gerunda* de Prudenci— tancada sobre ella mateixa i que troba encara en les muralles «l'ofec del seu respir». Són sonets —el gènere més arquitectònic— a través dels quals, gairebé sempre, els temples i els monuments civils parlen en primera persona. El lèxic, que palesa la formació clàssica i bíblica de l'autor, contribueix a fer de cada peça un objecte treballat a fons, amb una precisió dura i seca i amb una cantelluda perfecció. Només de tant en tant, en algunes sortides del recinte urbà —preferentment a la vall de Sant Daniel—, Dídac Faig canvia de ritme i de mètrica i, a remolc de l'autobiografia, demostra la seva capacitat per fer una poesia menys pètria, més endolcida pel sol i la natura, més esponjada per la màgia dels records. La poesia «de la ciutat que corre al seu albir/bevent-se la saó de les llaurades/i exhala amb llargs carrers el seu sospir/com d'un oblit d'antigues cantonades».

Hi ha, doncs, *el mur*, però també *l'alba*; hi ha la ciutat de sempre, però també la nova que, més enllà de les «antigues cantonades», podrà ser bona matèria primera per a la inspiració dels poetes.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ